

Anapus laiko uždangos

William Marrion Branham

Anapus laiko uždangos

Vieną rytą gulėjau savo lovoje. Ir aš. . . miegojau, sapnavau, kad Josephas serga ir aš pakėliau jį, kad už jį pasimelsčiau. Ir kai prabudau, buvau labai prislėgtas. Tariau: “Ką gi, ko gero Josephas susirgs”.

Aš pažvelgiau, priešais išvydau nedidelį tamsų rusvoką šešėlį rusvokos spalvos. Rodėsi, tarytum ten būčiau aš. Stebėjau jį. Už joėjo Kažkas baltas, tai buvo Jis. Pažvelgiau į savo žmoną, kad įsitikinčiau, ar ji pabudo, kad galėčiau jai parodyti, kad ji galėtų pamatyti regėjimą. Tačiau ji miegojo.

Aš tariau: “O, Viešpatie, atleisk man. Tačiau tai buvo mano gyvenimas, Tu mane vedei į visa tai, ką aš dariau. Visą laiką kas beatsitikdavo, aš galvojau, kad Tu tai darei. Ir suprantu, kad tai šėtonas stengėsi mane sulaikyti”. Sakiau: “O, kad Tu galėtumei mane vesti”. Ir pažvelgęs pamačiau mieliausią veidą, kokį tik kada buvau matęs tarp žmonių. Jis buvo priešais mane atsigręžęs. Jis ištiesė Savo ranką ir paėmė už manosios, pradėjo *šitaip* judinti. Regėjimas išnyko. Praėjusio sekmadienio rytą buvau, anksti pabudau. Tą regėjimą mačiau šeštadienį. . .

Mane visuomet neramino, visuomet galvodavau apie mirtį. Man esant penkiasdešimties, tai yra, mano gyvenimas nėra. . . nemaniau, kad užsitęs pernelyg ilgai. Ir norėjau sužinoti, koks aš būsiu toje teofanijoje, dangiškame kūne. “Ar bus taip, kad pamatysiu savo mylimus draugus, pavyzdžiui:

plaukia baltas rūkas, ir sako: ‘Čia eina Brolis Nevillis’, ar jis negalės pasakyti: ‘Sveikas, Broli Branhamai’? O kai ateis Jėzus, ar aš vėl būsiu žmogus”. Dažnai šitaip mąstydavau.

Sapnavau, kad esu Vakaruose. Ir einu kažkokia šalavijais apaugusia vietoje ir mano žmona su manimi, mes žvejojome upėtakius. Aš sustojau ir—ir atvėriau vartus. Dangus buvo toks gražus. Jis buvo ne toks, kaip čia pas mus slėnyje. Dangus buvo žydras, o debesys labai gražūs, balti. Ir aš pasakiau žmonai, tariau: “Mes čia jau prieš daugelį metų esame buvę, mieloji”. Ji tarė: “Vardan vaikų, mes čia jau esame buvę, Billi”. Aš pasakiau: “Tai . . .” Ir prabudau.

Pamaniau: “Aš tiek daug sapnuoju! Įdomu, kodėl?” Pažvelgiau, o ji gulėjo šalia manęs.

Ir aš pasikėliau ant savo pagalvės, kaip daugelis jūsų esate darę, padėjau galvą ant lovos krašto, sudėjau rankas už nugaros. Buvau *tokioje* padėtyje. Ir tariau: “Na, man tiesiog įdomu, kaip bus toje kitoje pusėje. Man jau penkiasdešimt, o aš dar nieko nepadariau. O kad aš galėčiau kuo nors pagelbėti Viešpačiui, nes žinau, kad nebūsiu mirtingas. Bent pusė mano gyvenimo jau praėjo, gal net daugiau nei pusė. Net jei ir gyvensiu taip ilgai kaip mano giminės, vis tiek pusė mano gyvenimo jau praėjo”. Aš apsižvalgiau. Buvau ten, ruošdamasis keltis. Buvo maždaug septinta valanda. Aš tariau: “Ko gero eisiu ši rytą į bažnyčią. Jei būsiu užkimęs, norėčiau, kad Brolis Nevillis pamokslautų”.

Taigi paklausiau: “Ar tu jau pabudai, mieloji?”
Bet ji miegojo labai kietai.

Nenoriu, kad jūs tai praleistumėte. Tai pakeitė mane. Negalėjau likti tas pats Brolis Branhamas, koks buvau.

Ir aš pažvelgiau. Išgirdau Kažką, sakantį: “Tu tik pradėjai. Kovok. Tiesiog kovok toliau”.

Papurčiau galvą. Pagalvojau: “Gerai, aš turbūt tik pagalvojau šitaip”. Žinote, žmonės gali ir įsivaizduoti. Aš tariau: “Tikriausiai aš tiesiog tai įsivaizdavau”.

Pasakė: “Kovok. Tęsk. Tęsk”.

Tariau: “Gal aš tai pasakiau”. Prikandau dantimis lūpas, burną užsidengiau ranka.

Ir vėl tas pats įvyko, Tai pasakė: “Spausk toliau. Jei tik tu žinotum, kas bus kelio pabaigoje!”

Ir rodėsi, girdžiu Grahamą Snellingą ar kažką kitą, giedantį tokią giesmę. Jie gieda ją čia, Anna Mae ir jūs visi.

Išsiilgęs namų, nusimineš Jėzų
pamatyti noriu.

Noriu skambančius išgirsti mielo
prieglobsčio varpus.

Aš nušvitusiu, puikiu eičiau
Viešpaties keliu.

Pažvelgti leiski man dabar už laiko
uždangos, meldžiu.

Jūs girdėjote šią giesmę giedant čia, bažnyčioje.

Ir išgirdau Kažką sakant: “Ar norėtum pažvelgti anapus laiko uždangos?”

Pasakiau: “Tai man labai padėtų”.

Ir aš pažvelgiau. Tik minutėlę, aš... Vienu įkvėpimu aš atsidūriau tokiaime šlaite. Atsigrežiau — aš gulėjau ten, lovoje. Tariau: “Keistas dalykas”.

Taigi nenoriu, kad jūs tai pasakotumėte. Tai yra mano bažnyčiai, ar mano avelėms, kurias aš ganau. Buvau ar ne šiame kūne, ar tai buvo perkėlimas, bet kuriuo atveju tai nebuvo panašu į kokį nors anksčiau mano matytą regėjimą. Aš galėjau pažvelgti Tenai ir galėjau žiūrėti čia.

Pasiekiau tą Vietelę, niekada nebuvau matęs tiek daug atbėgančių ir šaukiančių žmonių: “O, mūsų brangusis broli!”

Ir aš apsidairiau. Jaunos moterys, galbūt kokių dvidešimties metų, aštuoniolikos, dvidešimties, apkabino mane ir sušuko: “Mūsų brangusis broli!”

Priėjo jauni vyrai, spindintys jaunyste. Jų akys žibėjo, žvelgė tarsi žvaigždės tamsią naktį. Jų dantys buvo balti kaip perlai. Ir jie šaukė, stvarstė mane ir šaukė: “O, mūsų brangusis broli!”

Aš sustojau, apsižvalgiau. Ir aš buvau jaunas. Atsigrežiau į ten gulintį savo seną kūną, sudėtomis už galvos rankomis. Ir pasakiau: “Nesuprantu šito”.

Ir tos jaunos moterys, apkabinusios mane. Na, aš suprantu, čia mišri auditorija, ir sakau tai su švelnumu ir nuoširdumu nuo Dvasios. Vyr'ai negali apkabinti moters be žmogiško pojūčio; tačiau to nebuvo Tenai. Ten nebuvo nei vakar, nei rytoj. Jie nepavargsta. Jie buvo...Aš niekuomet nebuvo matęs tokių puikių moterų per visą savo gyvenimą. Plaukai iki liemens; sijonai iki žemės. Ir jos tiesiog spaudė glėbyje mane. Tai nebuvo panašu netgi į mano paties sesers apkabinimą. Jos nebučiavo manęs, ir aš jų nebučiavau. Tai buvo kažkas, ko aš— aš negaliu išreikšti žodžiais, neturiu žodžių tam apsaakyti. “Tobulumas” neišreiškia to. Netgi “didingumas” to visiškai neišreiškia. Tai buvo kažkas, ko aš niekuomet...Jums tiesiog reikia pabuvoti Tenai.

Aš pasižiūrėjau *čia*, pažvelgiau *ten*. Jų artėjo tūkstančiai. Ir aš pasakiau: “Niekaip nesuprantu”. Tariau: “Ką gi, jie...”

Štai ateina Hope. Ji buvo mano pirmoji žmona. Ji pribėgo, bet nepasakė: “Mano vyre”. Ji apkabindama tarė: “Mano brangusis broli”. Tenai stovėjo mane apkabinusi kita moteris, tuomet Hope apkabino ir tą moterį — viena kitą. Ir aš pamaniau: “O, tai turi būti kažkas kita. Negali būti...Čia kažkas...” Aš pagalvojau: “O, argi aš užsinorėčiau vėl sugrįžti į tą seną korpusą?”

Paskui aš pasidairiau. Pamaniau: “Kas tai?” Ir aš išties gerai išžiūrėjau. Aš— aš pasakiau: “Aš— aš

negaliu to suprasti”. Bet Hope atrodė tarsi gerbiamas svečias. Ji nebuvo kitokia, bet tiesiog kaip gerbiamas svečias.

Paskui išgirdau Balsą, kalbantį man, esančiam kambaryje, sakantį: “Tai yra tai, ką tu skelbei esant Šventąja Dvasia. Tai tobula Meilė. Ir niekas Čionai negali įeiti be Jos”.

Esu daugiau negu bet kada anksčiau savo gyvenime apsisprendęs, jog reikalinga tobula Meilė įeiti Ten. Ten nebuvo pavydo. Ten nebuvo nuovargio. Ten nebuvo mirties. Ten negalėjo būti ligos. Mirtingumas; negalėjo—negalėjo pasendinti tavęs. Ir . . . Jie neverkė. Tebuvo vien džiaugsmas.

“O, mano brangusis broli!” Ir jie pakėlė mane, pastatė tokioje puikioje aukštoje vietoje.

Aš pamaniau: “Aš nesapnuoju. Štai žiūriu į savo—savo kūną, gulintį ten ant lovos”.

Jie pastatė mane ten. Aš pasakiau: “O, aš negaliu čia sėdėti”.

Ir ten iš abiejų pusių priėjo moterys ir vyrai, pačiame jaunystės žydėjime, ir šaukė. Viena moteris, stovėjusi tenai, šaukė: “O, mano brangusis broli! O, mes tokie laimingi, matydami Čia tave”.

Tariau: “Nesuprantu šito”.

Ir paskui tas Balsas, kalbėjęs iš viršaus, pasakė: “Tu žinai, tai parašyta Biblijoje, kad: ‘Pranašai buvo surinkti su savo žmonėmis’ ”.

Aš tariau: “Taip. Aš prisimenu, tai Raštuose”.

Pasakė: “Na, tai įvyks, kai tu susitiksi su savaisiais”.

Aš tariau: “Tuomet jie bus realūs, ir aš galėsiu juos jausti”.

“O, taip”.

Aš tariau: “Tačiau čia yra milijonai. Juk nėra šitek daug Branhamų”.

O tas Balsas tarė: “Jie – ne Branhamai. Jie – tavo atvesti įtikėjusieji. Tai tie, kuriuos tu atvedei prie Viešpaties”. Pasakė: “Kai kurioms iš tų moterų, kurias tu manai esant tokias gražias, buvo virš devyniasdešimties, kai tu jas atvedei prie Viešpaties. Nenuostabu, kad jos šaukia: ‘Mūsų brangusis broli!’”

O jie šaukė visi kartu, sakydami: “Jeigu tu nebūtum turėjęs ateiti, mūsų Čia nebūtų”.

Aš apsižvalgiau. Pagalvojau: “Na, aš nesuprantu šito”.

Paklausiau: “O kurgi Jėzus? Labai noriu Jį pamatyti”.

Jie pasakė: “Na, Jis yra truputėli aukščiau, tiesiog aukščiau *ta* kryptimi”. Pasakė: “Vieną dieną Jis ateis pas tave. Supranti?” Pasakė: “Tu buvai siųstas kaip lyderis. Ir Dievas ateis. Ir kai Jis ateis, Jis teis tave pagal tai, ko tu juos mokei, pirmiausia, bet kuriuo atveju, įeina jie ar ne. Mes įeisime pagal tavo mokymą”.

Aš pasakiau: “O, man taip džiugu. O Paulius, ar jis turės šitai išlaikyti? Ar Petras turės šitai išlaikyti?”

“Taip”.

Aš pasakiau: “Tokiu atveju aš skelbiau kiekvieną Žodį, kurį ir jie skelbė. Aš niekuomet neatsiskyriau nuo To nei į vieną, nei į kitą pusę. Jie krikštijo Vardan Jėzaus Kristaus, aš taip pat. Jie mokė apie Šventosios Dvasios krikštą, aš taip pat. Ko mokė jie, to mokiau ir aš”.

O tie žmonės šaukė, sakydami: “Mes tai žinome. Ir mes žinome, kad vieną dieną grįšime su tavimi į žemę”. Pasakė: “Jėzus ateis, ir tu būsi teisiamas pagal Žodį, kurį tu mums skelbei. O paskui, jei tuomet būsi priimtas, o tu būsi”, — pasakė, — “tuomet tu pristatysi mus Jam kaip savo tarnavimo trofėjus”. Tęsė: “Tu nuvesi mus pas Jį ir visi kartu grįšime į žemę, kad gyventume amžinai”.

Aš pasakiau: “O dabar ar turiu grįžti?”

“Taip. Tačiau ir toliau kovok”.

Aš apsižvalgiau. Kiek galėjau užmatyti, regėjau plūstančius žmones, norinčius mane apkabinti, šaukiančius: “Mūsų brangusis broli!”

Kaip tik tuomet Balsas tarė: “Visus, kuriuos tu mylėjai, ir visus, kurie mylėjo tave, Čia tau davė Dievas”. Aš apsidairiau. Štai mano mielas šuo prieina. O štai mano arklys: padėjo galvą man ant

peties ir sužvengė. Sakė: “Visus, kuriuos tu mylėjai, ir visus, kurie mylėjo tave, Dievas atidavė į tavo rankas tavo tarnavimo metu”.

Ir aš pasijutau persikėlęs iš tos nuostabios Vietos.

Apsižvalgiau aplinkui. Tariau: “Tu jau pabudai, mieloji?” Ji vis dar miegojo.

Aš pamaniau: “O Dieve! Ak, padėk man, o Dieve. Niekuomet neleisk man eiti į kompromisą nei su vienu Žodžiu. Leisk man teisingai, nenukrypstamai būti tame Žodyje ir skelbti Jį. Man nerūpi, kas atsitinka, kas vyksta, ką kas nors daro; kiek iškyla Kišo sūnų saūlių, kiek *šio*, *to* bei *ano*. Leisk man, Viešpatie, raginti į tąją Vietą. Visa mirties baimė. . .

Sakau tai šį rytą prieš save laikydamas Bibliją. Čia pas mane buvo prikeltas keturmetis berniukas. Devynmetė mergaitė; ir paauglė, už kuriuos aš esu dėkingas, tai nukreipia į Viešpaties kelią. Dieve, palik mane gyvą, kad mokyčiau juos Dievo pamokymu.

Virš tos vietos rodėsi, kad visas pasaulis man šaukė: devyniasdešimtmečiai moterys ir vyrai, visokie. “Jei tu nebūtum turėjęs ateiti, mūsų Čia nebūtų”.

Ir, Dieve, leisk man kovoti. Bet jeigu jau prieita iki mirties, aš daugiau ne. . . Įeiti bus džiugu ir malonu iš šio sugedimo ir negarbės.

Sakysim, galėčiau padirbti štai ten šimto bilijonų mylių aukščio kvadrata, tai būtų tobula Meilė; sulig kiekvienu žingsniu jis siaurėja, kol nusileidžiame

žemyn, kur dabar ir esame. Tai būtų tiktai sugedimo šešėlis, ta mažybė, kurią mes galime pajauti ir pajusti, kad kažkur kažkas yra. Mes nežinome, kas Tai.

O, mano brangūs bičiuliai, mano mylimieji, mano numylėtiniai Evangelijoje, sukurti Dievui mano vaikai, klausykite manęs, savo pastoriaus. Jūs, tikiuosi, kažkoku būdu galėjau jums tai paaiškinti. Nėra žodžių; negalėjau rasti jų; tokių iš viso nėra. Tačiau anapus to paskutinio įkvėpimo yra šlovingiausia, ką jūs kada nors . . . Nėra būdo kaip tai paaiškinti. Nėra kaip. Aš tiesiog negaliu to padaryti. Bet kad ir ką bedarytum, bičiuli, atidėk į šalį visa kita, kol nepasieksi tobulos Meilės. Pasiiek tokį tašką, kai tu galėsi mylėti visus: visus priešus, visus kitus.

Tas vienas apsilankymas Tenai mane padarė kitu žmogumi. Niekada, niekada, niekada nebegalėsiu būti toks pat Brolis Branhamas, koks buvau. Ar lygumos svyruoja, ar žaibas žaibuoja; ar šnipas nusitaikęs į mane. Nesvarbu, kas bebūtų. Aš toliau kovosiu Dievo malone. Nes skelbiau Evangeliją kiekvienam tvariniui ir kiekvienam žmogui, kam galėjau, prašydamas juos į tą nuostabią Šalį, esančią tenai.

Tai gali pasirodyti esant griežta. Tai gali atimti daugybę jėgų. Nežinau, kiek ilgai dar. Mes nežinome, mediciniškai kalbant . . . Kitą dieną po mano apžiūros jis pasakė: “Tu dvidešimt penkerius metus gyvenai reikalaujanti pastangų, smarkų gyvenimą. Esi tvirtas”. Šitai man padėjo. Tačiau, o, šitai buvo

ne tas. Tai nėra tas. Tas yra kažkur *čia*, viduje. Ši gendamybė turi būti apvilкта negendamybe. Šis marusis turi būti apvilktas nemarybe.

Gali iškilti Kišo sūnūs. Aš . . . Visą jie daro gerai, nieko neturiu prieš — aukoja vargšams ir duoda labdarą. Ir prisiminkite, dėl ko Samuelis pasakė Sauliui: “Tu taip pat pranašausi”. Ir daugelis tų vyrų yra puikūs, galingi pamokslininkai, galintys pamokslauti Žodį tarytum archangelai. Bet vis dėlto tai nebuvo Dievo valia. Dievas buvo tam, kad būtų jų karaliumi. Broli, sese, leisk Šventajai Dvasiai vesti tave.

Nulenkite galvas minutėlei.

Išsiilgęs namų, nusiminęs Jėzų pamatyti
noriu,
Noriu skambančius išgirsti mielo
prieglobsčio varpus;
Aš nušvitusiu, puikiu eičiau Viešpaties
keliu;
Pažvelgti leiski man dabar už laiko
uždangos, meldžiu.

Leisk man pažvelgt anapus
nerimastingumo, baimės,
Leisk pamatyti Tavo šviesią ir saulėtą šalį;
Tuomet tikėjimas mūs sustiprės, o baimės
visiškai išsisklaidys;
Leisk jiems pažvelgt anapus, šlovingas
Viešpatie, meldžiu.

O kad ši miela bažnyčia, Viešpatie, galėtų šį rytą pažvelgti už uždangos! Jokių nelaimių pas juos; Jos ten neįmanomos. Jokių ligų; nieko, tik tobulumas. Tai yra tiesiog tik vienas įkvėpimas tarp čia ir Tenai, tarp senatvės ir jaunystės, tarp laiko ir Amžinybės; tarp rytdienos nuovargio, vakarykščio sielvarto iki Amžinybės nūdienos tobulume.

Meldžiu, Dieve, kad Tu palaimintumei kiekvieną čia esantį žmogų, jei čia yra tokių, Viešpatie, kurie nepažįsta Tavęs iš šitokios Meilės pusės. Ir tikrai, Tėve, niekas negali įeiti į tą šventą Vietą be tokios rūšies Meilės, be naujo Gimimo, be atgimimo iš aukšto. Šventoji Dvasia, Dievas yra Meilė, ir mes žinome, kad tai yra tiesa. Nesvarbu, ar mes kilnojame kalnus tikėjimu, ar darome didžiulius dalykus, vis dėlto be Jos mes niekuomet neužlipsime tenai tomis didžiomis kopėčiomis. Bet su Ja, Ji mus perkels anapus šių žemiškų rūpesčių. Meldžiu, Tėve, kad Tu palaimintumei čia esančius žmones.

Ir tegul kiekvienas žmogus, girdėjęs mane šį rytą, pasako, kad tai Tiesa, ir Tu būk mano liudytojas, Viešpatie, kaip seniau Samuelis; “Ar sakiau jiems dar ką nors Tavo Vardu, išskyrus tiesą?” Jie yra teisėjai. Ir aš jiems dabar sakau, Viešpatie, kad Tu buvai paėmęs mane į tą Šalį. Ir Tu žinai, kad tai yra tiesa.

O dabar, Tėve, jei čia atsirastų tokių, kurie nepažįsta Tavęs, tegu šita būna toji valanda, kai jie ištars: “Viešpatie, patalpink manyje Savąją valią”. Suteik tai, Tėve.

O dabar, nuleidę galvas, pakelkite rankas ir sakykite: “Pasimelskite už mane, Broli Branhamai; Dievo valia manyje”. [Brolis Branhamas daro pauzę—Red.]

Taigi, kol jūs esate štai čia, išties miela, kodėl gi jums tiesiai nepasakius Tėvui? “Dieve, savo širdyje šiandien aš atsisakau visų pasaulio dalykų. Atsisakau visko, kad mylėčiau Tave ir tarnaučiau Tau visą savo gyvenimą. Ir nuo šios dienos, nuo dabar seksiu Tave kiekviename Tavo Biblijos Rašte”. Jei tu nebuvai pakrikštytas Krikščioniškuoju krikštu, — “Aš pasikrikštysiu, Viešpatie”.

“Jei dar nepriėmiau Šventosios Dvasios...” Jūs sužinosite, kai Ją priimsite. Ji tau bus duota. Ji suteiks tau tikrumą ir Meilę, kurios tau reikia. O, tu galėjai būti padaręs visai ką kitą, galėjai turėti pojūčius, galbūt šaukei ir kalbėjai kalbomis, tai puiku. Bet jeigu tenai nėra Dieviškos Meilės, pasitikėk dabar manimi, ištark: “Viešpatie, įdėk į mano širdį ir į mano sielą Tavo Dvasios siekimą, kad aš galėčiau mylėti ir gerbti, ir turėčiau tą Dievišką Meilę širdyje šiandien ir kad ji paimtų mane į tą Šalį, kai paskutinį kartą įkvėpsiu”, — kol meldžiamės. Melskitės patys dabar. Melskitės savaip, prašykite Dievo, kad tai padarytų dėl jūsų.

Myliu jus. Aš myliu jus. Mielas pražilęs vyriški, sėdintis čia, jūs sunkiai dirbote, maitinote mažus vaikelius! Vargšės mamytės, braukusios iš akių

ištryškusias ašaras! Leiskite jus užtikrinti, miela sese, ne toks kelias į ten, į kitą gyvenimą. Tikiu, kad Tai yra visiškai vietoje. Tai tiesiog matmuo, kuriame mes gyvename. Tai tiesiog gendamybė, kurioje mes dabar gyvename.

“Bet manyje esanti valia, Viešpatie, tebūnie Tavo valia”. Melskitės, kol meldžiamės kartu.

Nuolankiai, Viešpatie, Tavo Žodžio ir Tavo Šventosios Dvasios pagrindu mes esame tokie laimingi, kad žinome, iš kur ateina mūsų gimimas. Mes esame tokie laimingi, kad mes “gimę ne iš vyro norų, ne iš kūno norų, bet iš Dievo gimę”.

Ir mes meldžiame šiandien, Tėve, jog tie, kurie dabar prašo atleidžiamosios malonės, kad Tavo Dvasia atliktų tą darbą, Viešpatie. Aš niekaip negaliu to padaryti; esu tiesiog žmogus, kitas Kišo sūnus. Bet mums reikia Tavęs, Šventoji Dvasia.

Dieve, leisk man būti tokiam kaip Samuelis, tuo, kuris sako Žodžio Tiesą. Ir Tu patvirtindavai Tai iki šiol, ir aš tikiu, kad Tu patvirtinsi ir toliau, tol, kol aš būsiu ištikimas Tau.

Dabar tegu jie visi priima Amžinąjį Gyvenimą, Tėve. Tegu ši diena niekuomet neapleidžia jų. Kai ateis išsiskyrimo su šiuo pasauliu valanda, tegu tai, ką aš ką tik jiems pasakiau, atsiveria realybėje. Ir nors mes čia sėdime šiandien, mirtingi, žvilgčiodami į savo laikrodžius, galvodami apie pietus, apie

rytdienos darbą, apie gyvenimo rūpesčius ir triūsą, Tuomet to nebus. Visa tai išnyks. Ten nebus rūpesčių; vien tik didžiulis Amžinybės džiaugsmas. Suteik jiems tokį Gyvenimą, Tėve, kiekvienam. Ir tegu. . .

Prašau Tavęs, Tėve, kad kiekvieną žmogų, esantį čia ši rytą, kuris girdėjo mane pasakojant šį regėjimą, kad kiekvieną iš jų aš galėčiau susitikti anapus; nors čia gali būti vyrų, kurie nesutiks su manimi, o taip pat ir moterų. Bet, Tėve, neleisk tam atsistoti skersai kelio. Tesusitinkam mes juos Tenai, jie irgi pribėgs, ir mes apkabinsime vieni kitus, šaukdami: “Mūsų brangusis broli”. Tebūnie taip, kaip buvo parodyta Ten, Viešpatie, kiekvienam, visiems, kuriuos aš myliu ir visiems, kurie mane myli. Meldžiu, kad taip ir būtų, Viešpatie. O aš myliu juos visus. Leisk jiems atvykti, Tėve. Dabar aš jiems siūlau Amžinąjį Gyvenimą. Teatlieka jie savąją dalį, priimdami Tai. Nes prašau to Jėzaus Vardu. Amen. [Brolis Branhamas daro pauzę—Red.]

Turime vos keletą minutėlių, kad pasimelstume už ligonius. Čia matau mažą ligotą mergaitę ir ponią kėdėje.

Taigi, mano brangiausieji broliai, seserys, prašau, nesupraskite manęs klaidingai. Aš—aš nežinau, kas atsitiko. Nežinau, kas įvyko. Tačiau, Dieve, kai aš numirsiu, leisk man sugrįžti Tenai. Tik leisk man eiti į tą Vietą, kurioje noriu būti, kad ir kur ji bebūtų.

Nesistengiu būti Paulius, kuris buvo paimtas iki trečiojo dangaus. Aš to nesakau. Tikiu, kad Jis tiesiog stengėsi mane padrašinti, stengėsi truputį kažko duoti, kad paskatintų mane ateinančiam naujam mano tarnavimui.

(Ištrauka iš knygos *Atstumtasis Karalius*, 1960 gegužės 15.)

Galite rašyti mums lietuvių kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO

FINLAND

Anglų kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org